

V Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar

recull de les obres guanyadores
curs 2015 - 2016

DL: 361 - 2013

Edició: Ajuntament de sa Pobla

Impressió: Gelabert - arts gràfiques (sa Pobla)

Coberta: A partir del dibuix d'Aleksandar Radostinov

Salutació

Un any més, i ja són 5, teniu a les vostres mans el “Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar”, una iniciativa per fomentar, entre els nins i nines, la comunicació, a través de la narrativa i en la nostra llengua.

Sa Pobla sempre ha tingut una estimació especial cap a les lletres. Són molts els escriptors que ha donat aquest poble. L'amor a la literatura està impregnada dins la idiosincràsia poblera. De tots depèn transmetre, a les generacions més novelles del nostre poble, els valors de la literatura, de la lectura i l'amor a les lletres. Aquests són els valors que vol fomentar el “Premi Mestre Arabí de Narrativa Escolar”.

Quedau-vos amb els noms dels escriptors d'aquest llibre. Qui sap si d'aquí a pocs anys, alguns d'ells seran grans dramaturgs, novel·listes o assagistes destacats. L'escriptura a sa Pobla sempre ha estat una senya d'identitat com a poble i com a societat i, amb aquestes obres i aquests autors i d'aquestes autores, el futur és ben prometedor.

Permeteu-me expressar públicament un agraïment a membres del jurat, mestres, pares i alumnes per la seva participació, sense la qual aquest premi no seria possible.

Gràcies.

Biel Ferragut,
batle de sa Pobla

Presentació

Quan ens fixam en l'actitud dels infants vers el món que els envolta, hi ha dues coses que sempre ens admiren: la voracitat amb què ho contemplen tot i la capacitat infinita de gaudir amb totes les petites coses que tenen a l'abast. D'aquesta manera, són capaços d'elaborar una visió del món particular, original i això no obstant molt lúcida, ja que es troba desproveïda de tots els condicionaments i biaixos amb què la vida ens carrega de manera imperceptible. Així, la seva imaginació vola més lliure i són capaços d'elaborar els petits textos que teniu a les mans, bona mostra de la seva capacitat de creació. M'agradaria aprofitar aquestes línies per fer una crida a no posar obstacles a la imaginació dels nostres infants, a no ofegar-los massa prest amb una realitat que tard o prest els acabarà aclaparant. Que passin gust, que mai s'és tan feliç com quan es gaudeix de la innocència.

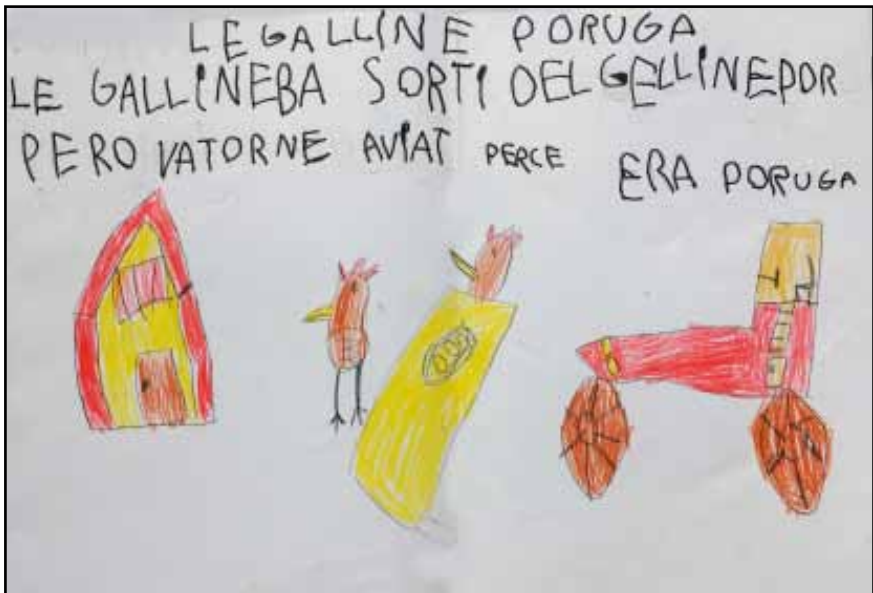
Voldria també agrair la feina feta per tots els seus mestres, que han col·laborat de bon grat en la preparació dels treballs que teniu entre mans, i la col·laboració del jurat que ha tengut la responsabilitat de valorar aquestes mostres d'imaginació. Tant de bo puguem gaudir molts d'anys d'aquest certamen de creació literària infantil i juvenil.

Rafel Socias Tugores,
regidor de Cultura i Educació.

Infantil – 1r. premi

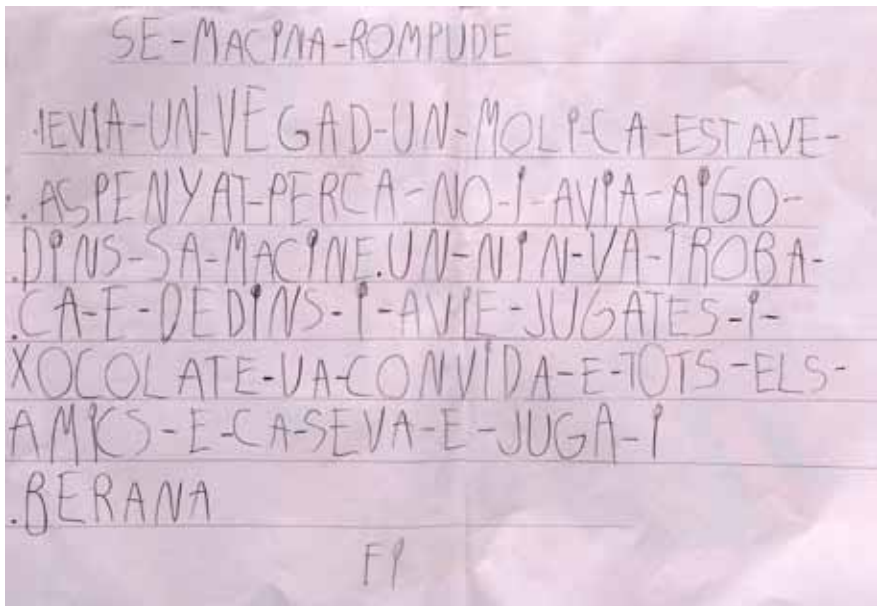
Biel Mir Serra,
amb l'obra **“La gallina poruga”**

La gallina va sortir del *gallinedor* però va tornar aviat perquè era poruga.

Infantil – 2n. premi

Aleksandar Radostinov,
amb l'obra “La màquina rompuda”

Una vegada hi havia un molí que estava espenyat perquè no hi havia aigua dins sa màquina.

Un nin va trobar que dedins hi havia juguetes i xocolata. Va convidar a tots els amics a ca seva a jugar i berenar.

Primer cicle de primària – 1r. premi

Joan Serra Garcia,
amb l'obra **“El moix i els pastissos”**

Això era i no era un moix que tenia molta gana. Un dia va veure una pastisseria amb molts de pastissos i va voler entrar a menjar-se els pastissos.

Quan varen tancar la pastisseria va entrar i va estar tot el vespre menjant pastissos. Al matí, quan varen obrir, varen trobar la pastisseria buida i es varen trobar el moix i el varen treure de la pastisseria però el moix se'n va anar ben ple.

Primer cicle de primària – 2n. premi

Gabriel Llabrés Pol,
amb l'obra **“En Marcel i el petit astronauta”**

Una vegada hi havia un nin anomenat Marcel. No estava mai aturat, sempre pensava qualque cosa que fer. Ell tot solet va construir una nau espacial. L'únic que li faltava era el combustible. Un dia, juntament amb el seu padrí, van provar d'utilitzar blat de les Índies. Va ésser tot un èxit. El primer cop va arribar a la Lluna. Dins el seu cap només pensava a arribar a Saturn. I així ho va fer. Va omplir el dipòsit d'espigues i cap amunt s'ha dit!

Va sortir disparat amb la seva motxilla. Però quan va ésser davant Mart hi va haver problemes i va haver de fer un aterratge al planeta. La nau va quedar mig soterrada però.

Uns éssers de color verd el varen ajudar a obrir les portes. Ben aviat es varen fer amics. Varen jugar una estona però va arribar l'hora de partir. En Marcel els va deixar una baldufa, una fona i una espiga de blat de les Índies. Els amics de color verd li varen entregar una esfera de color vermell. A en Marcel, quan se sentia sol, això l'ajudava a pensar amb els seus amics marcians. Conte contat, conte acabat. I, si no és mentida, és veritat.

Segon cicle de primària – 1r. premi

Mireia Cladera Rebassa,
amb l'obra **“Na Mire, na Cata i el mirall màgic”**

Vet aquí que en un poblet poblàs on tothom tenia nas, hi vivien les germanes Mire i Cata. La gran, na Mire, de 10 anys, de pèl bru i rinxolat, li agrada molt fer esport cada dia, estar amb les seves amigues i també jugar amb la *tablet*; na Cata, de 9 anys, és la germana petita, té el pèl de color ros i llis, li agrada jugar amb les pepes, jugar amb la seva germana i també li agrada molt jugar amb la *tablet*. Allò que els agrada molt a totes dues és anar cada divendres a les 6.00 h a fer una passejada per la ronda del seu poble amb els seus pares, amb els patins i bicicletes.

Era un dia calorós d'estiu i feien la migdiada jugant a l'habitació de jocs, esperant que arribés l'hora de poder anar a la piscina de casa seva. De sobte, varen sentir un petit soroll ...

—Cata, tu sents això? —va demanar na Mire.

—Jo sent un renouet que pareix que ve del mirall —va dir na Cata molt espantada.

Totes dues varen anar cap al mirall a veure què passava. Varen veure un llumet i sentiren unes veuetes que deien: “Mire i Cata ajuda, veniu que vos necessitam” .

Na Mire i na Cata, es varen mirar estranyades, sense entendre res d'allò que estava passant i, sense adonar-se'n, una màgia misteriosa va sortir del mirall. Tot el que els va passar després no ho haurien imaginat mai...

Inexplicablement, en un tres i no res, varen passar a través del mirall i varen aparèixer en un món totalment diferent del seu, na Mire i na Cata miraven tot allò que els envoltava amb molta curiositat. Era un món on tot estava fet de llepolies, totes les coses eren de regalims, caramels, xiclets, gominoles de maduixa, de plàtans, de cocacola, etc...

Era el món dels dolços i els seus habitants els Dolcis. Eren de molts de colors. Uns tenien retxes de color blau i verd, uns altres puntets blancs i vermells, els altres espirals de colors rosa i lila, bé... de moltes

formes i colors, i estaven molt trists i molt preocupats.

—Per què ens heu fet venir i per què estau tant trists? —els va demanar na Mire.

—I en què ens podem ajudar? —va dir na Cata.

Els Dolcis els varen explicar que tenien un gran problema, feia 6 dies que només tenien claror tot el dia. El senyor Sol era al cel les 24 hores del dia, la senyora Lluna no sortia per res i per això sempre era de dia al seu món. Estaven molt trists i preocupats a la vegada, ja que no sabien què li podia passar a la senyora Lluna que feia tants de dies que no sortia.

Na Mire i na Cata varen dir als Dolcis que no es preocupassin més, que elles eren allà per ajudar-los i que ja trobarien la manera d'arreglar el seu problema.

Varen pensar, pensar i pensar i una bona idea varen trobar. Anirien a xerrar amb el senyor Sol perquè segur que ell sabia què li passava a la senyora Lluna, ja que tots dos vivien al cel i es veien cada dia quan feien el canvi de torn.

Varen cridar a dos núvols de sucre que eren taxis voladors, i per amunt rumb cap al cel, na Mire, na Cata i els seus nous amics, els Dolcis se'n varen anar.

Allà dalt trobaren el senyor Sol que va estar molt content de veure'ls. Els Dolcis li presentaren a na Mire i na Cata, i entre tots li varen explicar el gran problema que hi havia al món dels Dolços, i que per aquest motiu havien anat a parlar amb ell, a veure si ell els podria ajudar.

El senyor Sol els va escoltar amb molta atenció i els va dir: “Jo no sé què li ha passat a la meva amiga Lluna, jo també estic molt preocupat, ja fa 6 dies que no se res d'ella i, a més, estic cansat d'estar les 24 hores del dia aquí dalt fent feina, he de fer el meu torn i el seu, ja que el lloc

de feina no pot quedar tot sol, i per això tampoc puc anar fins a ca seva a veure què li ha passat.”

—Idò nosaltres ara mateix hi anirem —va dir na Cata.

—Adéu senyor Sol —digueren tots. I partiren cap a la casa de la senyora Lluna.

Quan arribaren a la casa de la senyora Lluna, la varen trobar que cridava d’una finestra de la seva casa: “Ajuda!!!, necessit ajuda per sortir de casa que he perdut la meva clau”.

—I què t’ha passat? —varen demanar tots, ben sorpresos.

La senyora Lluna els va contar què li havia passat: “6 dies enrere, quan ja havia acabat el meu torn de feina, vaig anar cap a ca meva, estava molt cansada perquè és estiu i he de brillar molt. En arribar, vaig tancar la porta amb clau, em vaig dutxar, vaig sopar, em vaig rentar les dents, i quan vaig anar a tancar la finestra per anar a dormir... Quin desastre!, em va caure la clau a terra, a defora, al jardí. Així que no puc sortir de ca meva perquè no tenc la clau per poder obrir la porta, i per això tampoc puc anar com cada matí a fer feina i fer el torn de vespre. El meu amic Sol segur que està ben preocupat”.

Entre tots es varen posar a cercar la clau, cap aquí, cap allà, per amunt, per baix, per darrere, per davant i també per tots els costats, quan ja estaven ben cansats de cercar, na Mire va veure que de darrere unes plantes sortia una llum especial. Hi va anar i què creis que hi va trobar? La clau era allà, ja l’havien trobada, tots estaven ben contents i la més contenta de tots la senyora Lluna que ja podria sortir de ca seva.

Na Mire li va donar un consell: “Si sempre portes la clau penjada com un collar, mai més no la perdràs i així sempre la tendràs”.

Na Mire i na Cata estaven molt contentes d’haver ajudat la senyora Lluna i així solucionar el problema dels seus nous amics. Ara ja tot estava arreglat i al món dels Dolços tot funcionava amb normalitat.

De dia feia claror, el senyor Sol cada dia sortia a il·luminar el cel i la terra, i la Senyora Lluna cada vespre omplia el cel d'estrelles i dels colors de la nit. Que contents que estaven els Dolcis que tot funcionés com sempre i volien agrair a na Mire i na Cata tot el que havien fet per a ells.

Varen fer una gran festa d'agraïment i acomiadament, varen cantar, ballar, riure, jugar i també menjar...

I va arribar l'hora de marxar. Na Mire i na Cata havien de tornar a casa seva.

Sense adonar-se'n, una màgia misteriosa va sortir del mirall, igual com havien arribat al món dels Dolços tornaren a ca seva i tot allò que els hi havia passat no ho oblidarien mai...

I tot això és tan veritat com que el conte s'ha acabat. I si vos ha agradat molt bé i, si no, també.

Segon cicle de primària – 2n. premi

Leila Nafel Alanin,
amb l'obra **“Com és que els lleons no mengen fruites”**

Un llop mort de fam passejava per la selva intentant trobar alguna cosa per menjar, però aquell dia justament no havia trobat res per menjar i així acabar la fam que tenia. Va veure que davall d'un gran arbre hi havia molta fruita, i com que no trobava res millor per menjar, s'hi va acostar i es va asseure a l'ombra d'aquell gran arbre, decidit a provar si li agradaven.

I no se'n podia avenir, perquè eren realment boníssims. De sobte va veure un gran lleó que s'acostava. Va sentir que el lleó rugia molt furios i va pensar que també devia tenir molta gana. El llop va pensar que si el lleó s'adona que aquesta fruita és tan bona es farà seus tots aquests arbres. I com que el lleó és el rei de la selva voldrà totes aquestes fruites tan bones.

Mentre que el llop pensava que podria fer el lleó va passar pel seu costat i va veure aquella fruita tan bona. El llop va menjar una fruita darrere l'altra, i va caure a terra tremolant. El lleó, quan ho va veure, va pensar que aquests fruits deuen ser verinosos. Quan el llop va veure que el lleó marxava, es va aixecar i es posà a córrer a cercar un esquelet de llop. I el posà davall l'arbre. Tot seguit se'n va anar a la seva casa.

Després d'uns dies, el lleó va tornar a passar per davall l'arbre, pensant menjar fruites.

El lleó va pensar: “Quina sort que vaig tenir en veure aquell llop abans de morir. Això em fa veure que aquelles fruites per bones que pareixien eren verinoses. Val més menjar tot allò que sempre he menjat i així evitaré acabar com aquell pobre llop”.

Aquell dia, el lleó va decidir que mai no menjaria fruita, per molt bon aspecte que tingués i, encara que estigués mort de fam, no en menjaria.

Però, en canvi, el llop i altres animalets petits es varen apoderar d'aquelles fruites tan i tan bones, i en mengen fins no poder més, sense haver de compartir-lo amb aquell insaciable lleó.

Tercer cicle de primària – 1r. premi

Aina Pascual Garcia,
amb l'obra “La senyora Mopis”

No sé encara gairebé per què aquell estiu se'm presentava com el millor de la meva vida... El curs, que ja acabava, havia estat molt feixuc, pareixia que no havia d'acabar mai... Deures, exàmens, treballs, mapes, més exàmens ... Esgotador!

Ah!, i si això no era suficient, també havia d'aguantar la senyora "Mopis", la nostra veïnada, que constantment em renyava per la brutícia del carrer (com si jo fos la responsable...) que ella cada matí agranava, just abans del primer cant del gall del senyor Ramon...

—Crec que no hi ha al món una dona més malsofrida que ella —li vaig dir a la meva mare.

—No et queixis d'ella, és una bona veïnada, es cuida que el carrer estigui net, de recollir les cartes que du el carter, i de pagar les bombones de butà i, a més, quan fa bon temps, sempre ens regala ous de les seves gallines...

—Bé, jo només dic que és un poc mala de sofrir, perquè pareix que només em vigila i cada dia em renya per una cosa o una altra. Un dia fins i tot em va renyar, per totes les llimones que havien caigut de la seva llimonera, després d'aquella ventada tan forta... Te'n recordes? Deia que jo havia estat tirant pedres al seu corral, fent punteria a les llimones.

—Però Clara, ho has d'entendre, és major i fa molts d'anys que va morir el seu home, se sent tota sola, i hi ha moments que no sap el que diu... —va dir la meva mare.

—Si... Bé... D'acord... —vaig contestar distreta...

El meu pensament ja havia abandonat la senyora "Mopis", ara viatjava cap a l'estiu que s'acostava i que ja tenia ben planejat. Aniria a la finca que tenen els meus padrins a prop de la mar, on ens reunim cada any tots els cosins i no aturam de nedar, jugar i riure, menjar la fruita directament dels arbres, construir bales per navegar, cuidar dels animals, i acabar negres com el carbó.

Un estiu fantàstic, enfora de l'escola i... de la senyora "Mopis".

Un dia vaig tornar de l'escola, com sempre, amb molta de gana, i quan arribava a casa, em va estranyar no trobar-me la senyora "Mopis" al carrer, davant el seu portal, amb la granera a la mà, fent com si agranés, però en realitat fent de policia a qualsevol que passés per allà.

—On es la senyora "Mopis"? —vaig demanar quan entrava a casa.

—No m'agrada que l'anomenis així, té un nom, ja ho saps, es madò Maria! —va remugar la meva mare.

—Sí, ja ho sé, però quan vàrem anar de campament, i els monitors ens dugueren a caçar mopis, jo m'imaginava un mopi amb cara de madò Maria... Ho entens?

—Madò Maria ha caigut al carrer mentre agranava, i l'han duita a l'hospital, sembla que s'ha romput el maluc i l'operaran tot d'una que puguin. Quan torni de l'hospital l'haurem de cuidar entre tots. Ella no té família... —va dir la meva mare amb cara de preocupada.

Al cap d'uns dies no em podia creure el que m'estava passant. Els meus pares confiaven que jo aniria a fer companyia cada horabaixa a la senyora "Mopis", la meva màxima enemiga! I no em va quedar altre remei que fer-li cas... Així que, carregada de valor, vaig entrar a ca seva, amb una coca a les mans que havia fet la meva mare, talment com si fos na Caputxeta Vermella...

—Hola senyora Mo..., vull dir, això!, madò Maria... Li duc un tros de coca que ha fet la meva mare.

Quan vaig entrar a la seva habitació, no pareixia la mateixa dona, s'havia aprimat, i no feia cara d'enfadada...

—Passa, passa nina, i seu aquí a prop, i no facis renou que ma mare ara dorm!

Com? La seva mare? Però si feia mil anys que s'havia mort! Pot ser

la senyora “Mopis” havia perdut el cap!

—No sé, jo només li duc la coca però, si vol, la deix aquí damunt i me’n vaig, perquè estigui tranquil·la! —vaig dir amb por.

—No, no te’n vagis. Faràs dos bocins, un per a mi i un per a la mare. La veus? Ara s’ha despert!

I vaig veure com la senyora “Mopis” es mirava al mirall de l’armari i se saludava, pensant que ella era la seva mare!

Per primera vegada, aquella dona, em va fer llàstima... Havia perdut el capet! Vaig anar cada horabaixa a fer-li una visita. Entre tots els veïnats, cuidàvem d’ella i mai no la deixàvem tota sola. Anava perdent el cap cada dia un poc més, i jo ja m’havia acostumat a conversar amb ella, i la seva mare inexistent.

La veia tan diferent de com era abans, que ja no li vaig poder dir mai més senyora “Mopis”. I cada dia em feia riure amb les seves conversacions imaginàries amb la seva mare.

A la fi va acabar l’escola i vaig anar a passar l’estiu a cals meus padrins... I va ser genial! En arribar el mes de setembre, vaig tornar a casa nostra, i vaig veure com la seva casa estava tancada.

—On és madò Maria? La volia saludar! —vaig dir.

—Oh! No t’ho vaig dir? Ara viu a una residència i pareix que li agrada molt! —em va dir la meva mare.

—No, no m’ho vares dir!

—Que estrany! —vaig pensar—, ara l’enyor!

—Després de tots aquests anys d’enemistat, al final em va caure bé —vaig dir.

—Em feia riure quan xerrava amb la mare!

—No et preocupis —va dir mon pare—, no ha anat tota sola a la

residència! (I em va aclucar un ull).

—Ah no! —va dir la meva mare— Sa mare l'acompanyava...!

I tots vàrem riure!

Tercer cicle de primària – 2n. premi

Jordi Soler Pons,

amb l'obra **“L'aventura a la gran illa dels Misteris”**

Hola, amics meus! Sóc en Joan. Ara mateix tinc ganes de... de... ai! M'ha fugit el conill una altra vegada. Sóc molt despistat!

(I al cap d'uns minuts pensant...) Ja ho tinc! Vos vull explicar el que va passar l'estiu passat. Idò mireu; va començar així:

(4 de juliol de 2015, 03.00 h a.m.)

—Joan! Venga, venga, venga! —em va dir ma mare molt enfadada—. Aixeca't, que t'has quedat adormit el dia del viatge a “World of MiamiBeach”!

—Bé, bé, bé, però deixa de cridar —vaig respondre mig adormit.

Ma mare em va posar de tot dins la maleta: coses que necessit (roba, diners, pasta dentífrica,...), coses que no (mantes, menjar, begudes...) i coses completament innecessàries (vestits per bussejar, paracaigudes, serres per tallar fustes...). Els meus amics Pere, Marc, Alba i Miquel també venien de viatge. Per això, mon pare ens va acompanyar a l'aeroport.

Després d'haver fet les dues eternes hores de coa i l'espera interminable d'entrada a l'avió, per fi érem dintre. A la meitat de trajecte, va passar això:

—Escolteu senyors passatgers, l'avió ha tingut un problema de sobrepès i els nostres càlculs ens diuen que almenys cinc passatgers de deu o onze anys haurien de botar de l'avió —va exclamar una hostessa.

Quan vaig escoltar allò, ja vos imagineu la reacció que vaig tenir:

—Què? —vaig cridar molt espantat—. Jo no em tir de l'avió ni de broma!

En aquell moment estava en una situació extremadament difícil, però, al final vaig ser valent i vaig dir que sí, i els meus amics també ho varen fer així. A dins l'avió només tenien quatre paracaigudes i quatre

vestits per bussejar. Sort que ma mare m'havia posat un paracaigudes i un vestit per bussejar!

Així que vàrem botar de l'avió. Va ser l'experiència més horrible del món, perquè em vaig marejar un munt. Quan vàrem ser a dins l'aigua, ens endinsàrem a la recerca d'aventures. Al cap d'una estona, trobàrem un túnel que posava: "Camí a l'Illa dels Misteris". Quan vàrem veure allò, vàrem emergir i ens posàrem molt contents.

—Uau! —exclamà en Marc.

—Crec que hauríem d'anar a explorar aquesta illa tan misteriosa — digué en Miquel (el més valent de tots).

—No creus que és un poc perillós? —va afegir n'Alba.

—Jo no hi vull anar —vaig contestar.

—Com que et fa por? —va dir en Pere.

—És clar que no. Només no hi vull anar perquè vull anar a Miami, a l'hotel.

—Mira, et ret que vagis a l'illa i no passis por. Si passes por, pagaràs tot el que mengi, begui, i tota la resta de l'hotel, i si tu guanyes, jo t'ho pagaré tot, és clar, només de l'hotel. Tracte? —va exclamar en Pere molt confiat.

Jo no sabia què fer, dir que sí o dir que no. Al cap d'una estoneta bona, vaig dir que sí.

—Sí. Hi ha tracte —vaig respondre.

—Idò perfecte —exclamà en Pere.

Quan en Pere pronuncià aquelles dues paraules, idò perfecte, creia que volia dir que jo ja podia començar a pagar.

Ja a dins el túnel, l'entrada era obscura i t'entraven calfreds. Però després va resultar que l'illa era molt bonica. Hi havia moltes varietats

de fruites diferents: pomes taronges, taronges blaves i un munt més de coses al·lucinants. Les vàrem provar i...

—Mmmm! Que bo! —vàrem respondre tots (tots menys en Pere, que només estava pendent de guanyar l'aposta).

Després de quasi empatxar-nos amb aquella fruita tan bona que hi havia, seguirem explorant l'illa. Tots ens estranyàrem perquè hi havia cartells on indicaven llocs de l'illa.

—Som els primers que trepitjam aquesta illa, oi que sí? —va respondre n'Alba, amb intriga.

—No! Seguríssim que no l'han trepitjada —va respondre en Marc confiadament.

—Idò endavant! —va exclamar en Miquel amb valentia.

Amb això que seguirem explorant i, a en Miquel, se li va acudir que podríem construir una casa (per fer alguna cosa per entretenir-nos) amb els arbres que hi havia allà (amb les serres de ma mare). Idò sí, li vàrem fer cas i amb un no res ja la teníem feta. Només quedaven les decoracions.

Quan vaig anar a agafar un arbre més...

... Zas! Es va obrir molt ràpidament el sòl i tots vàrem caure dins un gran llac. Quan sortírem de l'aigua, tot espantats, vàrem veure una enorme entrada on posava: Gran Temple dels Misteris.

—Gran Temple dels Misteris? —vaig exclamar molt encuriolit.

—I torn a demanar, aquesta illa està trepitjada o no? —digué n'Alba, poruga.

—Ara ja no ho sé, o no n'estic segur —contestà en Marc també mort de por.

Finalment, ens endinsàrem dins aquella cova tan estranya. Hi havia

moltes roques i el sòl estava molt brut. En una d'aquelles roques posava: Seguiu el camí d'aquesta gran cova, i si trobeu la clau, contempleu una sortida nova.

Quan veiérem aquelles paraules només pensàrem dues coses: una, que era una endevinalla secreta i l'altra era que podríem sortir d'aquí, però molt difícilment. En aquell moment ningú no va xerrar. Fins i tot en Pere no va xerrar, tenia por. Jo havia guanyat. Però realment no era així perquè jo també tenia por. Així que ningú no havia guanyat.

Però ara la qüestió era com havíem de sortir d'allà. Sort que en Pere va aixecar la pedra on estaven escrites les paraules de les endevinalles. Va trobar la clau per sortir. Només era una torxa encesa, amb lletres que posaven Segueix cap endavant i no t'aturis. Nosaltres seguírem cap endavant, i trobàrem la sortida.

—Uf! Quina experiència més emocionant! —exclamà n'Alba.

Just en aquell moment vàrem sentir una veu molt fluixa dintre de la cova que deia: “Joan, Joan” moltes vegades seguides. Tots ens quedàrem glaçats!

Però una cosa, aquella veu era de ma mare! Però com, què, per què? Com em va xerrar?

Idò en aquell moment, em va passar una cosa molt estranya. Em vaig despertar encara que estigués despert!

(A ca meva, al llit)

—Desperta't, Joan! Que has d'anar a Pa i Mel!

Jo vaig exclamar:

—Idò tot era un somni! Per què?

RELACIÓ DE PARTICIPANTS AL CONCURS

INFANTIL	CURS	NOM
SA GRADUADA	5	Amanda Vázquez Carvajar
SA GRADUADA	5	Aleksandar Radostinov
SA GRADUADA	5	Carla Rosa Henarejos
SA GRADUADA	5	Ilyas Aamir
SA GRADUADA	5	Alexia Carrique Vera
SA GRADUADA	5	Carla Pérez Rayó
SA GRADUADA	5	Wasila Afkir
SA GRADUADA	5	Amelia Paulino Figueroa
SA GRADUADA	5	Belinda Pacheco Silva
SON BASCA	5 a	Biel Mir Serra
SON BASCA	5 a	M. Montserrat Riera Torrandell
SON BASCA	5 b	Bartomeu Bennassar Mayol
SON BASCA	5 b	Maria Ramis Payeras

PRIMER CICLE DE PRIMÀRIA

SON BASCA	1 a	Francesc Cladera Mir
SON BASCA	1 a	Nerea Resino Seguí
SON BASCA	1 b	M. Magdalena Palou Crespí
SON BASCA	1 b	Naiara Martín Reinés
SA GRADUADA	2	Isona Porcel Payeras
SA GRADUADA	2	Andrea Cladera Rebassa
TRESORER CLADERA	2	Celina Company Cabanellas
TRESORER CLADERA	2	Marc Pena Serra
VIALFÀS	2	Joan Serra Garcia
VIALFÀS	2	Gabriel Llabrés Pol
VIALFÀS	2	Fca. Maria Crespí Amengual
VIALFÀS	2	Martí Serra Tugores
VIALFÀS	2	Toni Serra Ramis
VIALFÀS	2	M. Antònia Servera Tugores
VIALFÀS	2	Lluc Mulet Rodríguez
VIALFÀS	2	Toni Carbonell Torradell
VIALFÀS	2	Erika Moreno López
VIALFÀS	2	Sergi Rosselló Martínez
VIALFÀS	2	Llorenç Soler Serra
VIALFÀS	2	Jaume Cladera Serra

SON BASCA	2 a	Siham Bouhjira
SON BASCA	2 a	Vivienne Vesela
SON BASCA	2 b	Brahim Zdad
SON BASCA	2 b	Addaia Pons Cantallops

SEGON CICLE DE PRIMÀRIA

SA GRADUADA	3	Catalina A. Escobar Bennàssar
SA GRADUADA	3	Francina Crespí Crespí
SA GRADUADA	3	Júlia Payeras Crespí
SA GRADUADA	3	Caterina Crespí Crespí
SA GRADUADA	3	Esteve Martínez Buades
SA GRADUADA	3	Miquel Crespí Cantallops
SA GRADUADA	3	Aleix Bonnín Payeras
SA GRADUADA	3	Zakaria Lamkadem
SA GRADUADA	3	Ismael Bouhjira
SA GRADUADA	3	Andrea Guerrero Rupertus
SA GRADUADA	3	Helan Mateu Moranta
SA GRADUADA	3	Wail Labhij
SA GRADUADA	3	Aya Sakar
SA GRADUADA	3	M. del Mar Martínez Buades
SA GRADUADA	3	M. de Mar Chaves Ramírez
SA GRADUADA	3	Elisabet Perelló Comas
SA GRADUADA	3	Kevin Murillo
SA GRADUADA	3	Toni Guiem Comas Sans
SA GRADUADA	3	Mohamed El Hamouchi
SA GRADUADA	3	Joana M. Mir Bonnín
SA GRADUADA	4	Leila Nafel Alanin
SA GRADUADA	4	Mírcia Cladera Rebassa
SA GRADUADA	4	Fatima El Otmani
SA GRADUADA	4	Francesc Hurtado Arrabal
SA GRADUADA	4	Catalina M. Comas Moyà
SA GRADUADA	4	Alex Marc Guardiola Cladera
SA GRADUADA	4	Rafel Barceló Domínguez
SA GRADUADA	4	José Miguel Perelló Ruiz
SA GRADUADA	4	M. Magdalena Pérez Rayó
SA GRADUADA	4	Amaro Seoane Soler
SA GRADUADA	4	Nassira Aananou Majit
SA GRADUADA	4	Claudia Lluís Hurtado
SA GRADUADA	4	Pau Porcel Payeras
SA GRADUADA	4	Joan Antoni Plomer Marquet
SA GRADUADA	4	Joan Miquel Pérez Seguí

SA GRADUADA	4	Antoni Sampol Crespí
SON BASCA	4 a	Bernat Crespí Cladera
SON BASCA	4 a	M. del Mar Fullana Socies
SON BASCA	4 b	Pau Crespí Matas
SON BASCA	4 b	Caterina Torrandell Serra

TERCER CICLE DE PRIMÀRIA

SANT FRANCESC	5	Denis Kayà Aguiló
SA GRADUADA	5	Sandra Barrero Uceda
SA GRADUADA	5	Margalida Ming Xian Márquez Serra
SA GRADUADA	5	Àngels Bendoda Fernández
VIALFÀS	5	Jordi Soler Pons
VIALFÀS	5	Gabriel Cantallops Florit
VIALFÀS	5	Martí Crespí Crespí
VIALFÀS	5	Magdalena Mascó Capó
SON BASCA	5 b	Maria Rosselló Pons
SON BASCA	5 b	Evelin Biserova Ivanova
SON BASCA	5 c	Joana Aina Mir Serra
SON BASCA	5 c	Jaume Seguí Soberats
SANT FRANCESC	6	M. del Mar Forteza Cañellas
SANT FRANCESC	6	M. Victòria Perelló Ripoll
SA GRADUADA	6	Èlia Bonnín Payeras
SA GRADUADA	6	Agatha Guerrero
SA GRADUADA	6	Abril Payeras Crespí
SA GRADUADA	6	Julià Mir Bonnín
VIALFÀS	6	Adrià Rachón Vives
VIALFÀS	6	Alba Cantarellas Far
VIALFÀS	6	Llúcia Serra Tortell
VIALFÀS	6	Guiem Mascó Gost
VIALFÀS	6	Tomeu Payeras Palou
VIALFÀS	6	Rafael Nilo Abildgaard
VIALFÀS	6	Catalina Femenias Mir
VIALFÀS	6	Miquel Socias Perelló
VIALFÀS	6	Antònia Maria Crespí Miró
VIALFÀS	6	Toni Crespí Ahmad
PERSONAL	6	Toni Riutort Cifre
PERSONAL	6	Joan Antoni Torrandell Serra
PERSONAL	6	Margalida Fonte Comas
PERSONAL	6	Lluc Roy Gomila
SON BASCA	6 a	Aina Pascual Garcia
SON BASCA	6 a	Aina Crespí Cladera

Mestre Arabí (1829-1905).- Isidro Arabí Andrades, va néixer a Múrcia l'any 1829. Fou destinat, com a mestre d'escola, a la nostra vila, l'any 1854, i aquí va romandre per a sempre més. Es va casar i va tenir fills. Néts seus, que han viscut a sa Pobla fins als anys setanta, ara resideixen a Ciutat. Va dedicar, el mestre Arabí, més de 50 anys a l'ensenyament, a l'educació i a la cultura de sa Pobla. Generacions i generacions de poblers aprenueren amb ell, a llegir i a escriure. Va morir a sa Pobla, l'any 1905, entre l'estima general. Fou persona austera i complidora, d'una notable vocació pedagògica. Aquest premi, així mateix, i per extensió, representa un homenatge als mestres i les mestres que han desenvolupat i segueixen desenvolupant amb dedicació la seva noble tasca a sa Pobla.

En aquesta cinquena edició del premi, s'hi presentaren un total de 111 treballs, procedents dels centres escolars de Son Basca, sa Graduada, Tresorer Cladera, Vialfàs i Sant Francesc d'Assís, 4 dels quals ho han estat a títol personal.

Per categories, 13 treballs corresponien a infantil, 24 al primer cicle de primària, 40 al segon cicle de primària i 34 al tercer cicle de primària.

AJUNTAMENT DE SA POBLA